

UZASADNIENIE

Apelacja jest zasadna w takim stopniu, że w wyniku jej wniesienia powstały podstawy do zmiany zaskarżonego wyroku i uniewinnienia obwinionego R. S. od popełnienia przypisanego mu czynu.

Zgromadzony w sprawie na etapie postępowania wyjaśniającego i postępowania rozpoznawczego materiał dowodowy to dowody osobowe w postaci wyjaśnień obwinionego R. S. i zeznań świadków M. U. i S. N., a więc relacje uczestników zdarzenia drogowego o okolicznościach i przebiegu tegoż oraz skąpy materiał rzeczowy w postaci danych z tachografu pojazdu ciężarowego (...) z naczepą – w postaci karty kierowcy.

Pierwszy z wymienionych to kierowca pojazdu osobowego marki C. (...) o numerze rejestracyjnym (...), zaś kolejni dwaj to: kierowca wskazanego samochodu ciężarowego o numerze rejestracyjnym (...) i jego pasażer (kierowca zmiennik). Co istotne relacje obu kierujących wykluczają się nawzajem, a zeznania S. N. pozostają w korelacji z opisem przebiegu wydarzeń przedstawionym przez M. U.. Zatem mamy dwie grupy dowodów osobowych, z których każda relacjonuje sposób poruszania się pojazdów w sposób dla siebie korzystny (żaden z kierowców nie ujawnia swoich zachowań mogących stanowić naruszenie przepisów ruchu drogowego, zaś świadek S. N. z oczywistych względów lojalnościowych względem kolegi mówi wyłącznie o przewinieniach drogowych kierowcy samochodu osobowego.

Charakter przedmiotowego zdarzenia objętego wnioskiem o ukaranie sprowadza się do ograniczania ruchu polegającego na gwałtownym zmniejszaniu prędkości i hamowaniu przez R. S., a zatem wprowadzania przez niego zagrożenia w bezpieczeństwie ruchu drogowego poprzez zmuszanie kierującego pojazdem marki (...) z naczepą do gwałtownego hamowania. Natomiast karty kierowców samochodu ciężarowego, stanowiące dane z tachografu tego pojazdu przedstawiają czas ich pracy i pozwalają jedynie szacować średnią prędkość zespołu pojazdów (...) z naczepą, od wyjazdu z R. do zatrzymania na skrzyżowaniu w miejscowości O.. Brak jest natomiast w materiale aktowym sprawy danych szczegółowych tachografu pojazdu ciężarowego zawierających parametry ruchu tego samochodu, co wynika z oczywistego zaniechania zabezpieczenia zapisu tego rejestratora na etapie czynności wyjaśniających. Próba załączenia tegoż w postępowaniu pierwszoinstancyjnym okazała się z kolei nieskuteczna, czego dowodzi pismo firmy (...) Sp. z o.o. w P. (karta 98) oraz stanowisko biegłego do spraw ruch drogowego S. S. uzupełniająco opiniującego na rozprawie w dniu 4 marca 2021 roku (karta 134 odwrot). Problem sprowadza się do tego, że dalsze poszukiwanie tachografu jest zbyt trudne z powodu upływu roku od dnia zdarzenia, przez który to czas przechowywane są dane rejestratora, bo taka jest pamięć tego urządzenia. , Opiniujący biegły do spraw ruch drogowego S. S. (opinia karta 109 – 124 akt sprawy) nie dopatrzył się w przedstawionym w wyjaśnieniach obwinionego R. S. sposobie prowadzenia przez niego pojazdu, popełnienia błędów w technice jazdy (a jedynie błędy w taktyce jazdy poprzez zatrzymanie auta na skrzyżowaniu w miejscowości O., które nie jest objęte przedmiotowym wnioskiem o ukaranie).

Zgoła odmienna wersja zachowania drogowego obwinionego wyłania się z zeznań świadków M. U. i S. N., wskazujących zgodnie że kierujący samochodem osobowym po wyprzedzeniu ich zespołu pojazdów gwałtownie hamował przed tymże, czyniąc tak wielokrotnie oraz utrudniał im wyprzedzenie swojego pojazdu osobowego poprzez przyspieszanie. Takim właśnie zachowaniem miał wprowadzić zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Jak już zostało zasygnalizowane w niniejszym opracowaniu, skąpy rzeczowy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, nie pozwolił biegłemu na określenie techniki i taktyki jazdy kierujących pojazdami na pokonywanym przez nich odcinku drogi i jednoznaczne określenie, która z wersji przebiegu zdarzenia wynikająca z dowodów osobowych, odpowiada rzeczywistym warunkom ruchu pojazdów w przedmiotowym zdarzeniu drogowym. Materiał dowodowy nie zawiera bowiem danych dotyczących parametrów ruchu pojazdu ciężarowego tj. prędkości, opóźnień i przyspieszeń, które to dane zapisywane są w danych szczegółowych urządzenia rejestrującego – tachografu. Przyjęcie prawdopodobnego przebiegu zdarzenia możliwe jest więc wyłącznie w oparciu o ocenę materiału osobowego sprawy. Takiej dokonał sąd pierwszej instancji odmawiając waloru wiarygodności wyjaśnieniom obwinionego, a przyznając go zeznaniom świadków M. U. i S. N..

Tymczasem nie można odmówić racji twierdzeniom skarżącego, że przedmiotowa sprawa jest to „ typowa sprawa słowo, przeciw słowu „. Nie ulega przecież wątpliwości, że każdy z uczestników przedmiotowego zdarzenia forsuje swoją wersję jego przebiegu, chcąc wykazać nieprawidłowości w zachowaniu drugiego kierowcy, przy czym nie można też tracić z pola widzenia i tego argumentu apelanta, że to z jego inicjatywy interweniowali funkcjonariusze policji, doprowadzając do zatrzymania pojazdu ciężarowego. W ocenie sądu odwoławczego nie da się w sposób niewątpliwy ocenić, która z dwóch wersji zdarzenia przedstawianych przez jego uczestników jest wiarygodna, ponieważ w postępowaniu wyjaśniającym nie zabezpieczono zapisu tachografu rejestrującego parametry ruchu samochodu ciężarowego tj. jego prędkość, opóźnienia i przyspieszenia, który pozwoliłby obiektywnie ocenić wiarygodność twierdzeń obu kierowców i pasażera zestawu pojazdów ciężarowych. Zaprzepaszczenie tego obiektywnego dowodu uniemożliwia weryfikację dowodów osobowych i stwarza sytuację istnienia nie dających się usunąć wątpliwości, które należy rozstrzygać na korzyść obwinionego, stosownie do regulacji przepisu art. 5 & 2 k.p.k., do którego odsyła art. 8 k.p.w. Recepcja art. 5 & 2 k.p.k. oznacza obowiązywanie w postępowaniu w sprawach o wykroczenia reguły in dubio pro reo. W aktualnym kształcie oznacza ona, że niedające się usunąć wątpliwości z powodów faktycznych rozstrzyga się na korzyść obwinionego. Wykluczone jest więc pozostawianie trudnych do rozstrzygnięcia kwestii nierozstrzygniętymi. Jeśli danej wątpliwości nie dało się – w granicach obowiązującego prawa i praktycznych możliwości – rozstrzygnąć, musi być ona rozstrzygnięta przez przyjęcie wariantu korzystniejszego dla obwinionego. Ponieważ nie udało się wykazać sprawstwa i winy obwinionego R. S. (nawet przy dość wysokim subiektywnym przekonaniu o ich zachodzeniu w tej konkretnej sprawie) musiało dojść do uniewinnienia, co wynika właśnie z reguły in dubio pro reo.

Kosztami postępowania w sprawie obciążono Skarb Państwa stosownie do art.119 & 2 pkt.1 k.p.w.